ვარდო კოკობო

ვარდო კოკობო, ყოვლთა მჯობო, მომხედე კრულსა,
მე შენსა მჭვრეტსა, განარეტსა თვალ-დაურულსა!
მოვედ, მეკონე და მიმონე, მეწამლე წყლულსა;
აღთქმა გრძნობითი, წამ-ყოფითი სრულ უქმენ გულსა,
გრძნობათა ჩემთა საკამათოვ, ვაჰ, შენგან კლულსა;
ბროლის ხელთ ქნევა, ზილფთა რყევა, წამ-ყოფა თვალთა,
მიშმაგვენ გულსა, შაეშყულსა, დამსდებენ ვალთა,
რათა სხვათა მათ დამტევებმან შეგიპყრა კალთა,
ათ ვჰრიდო შავთა ჰინდთა ჯართა მათ დაუთვალთა
და მივეახლო ბროლსა მრჩობლით განათლებულსა.
გრძნობათა ჩემთა საკამათოვ, ვაჰ, შენგან კლულსა!
წალკოტის კარსა, ძნელ საკარსა შენსა მლოდესა დ
ცუდ მექმნა რეკა, ოხვრათ ჭექა მუნა მჯდომელსა:
ღამე მითენდა, განმიდღევდა სულ-სახდომელსა,
არ გამომხედე მე სიცოცხლე-დაუყოვნელსა.
ამად ვიტყოდი ცრემლთა ფრქვევით მიჯნურის თქმულსა:
გრძნობათა ჩემთა საკამათოვ, ვაჰ, შენგან კლულსა!